

er i mine Tanker grundig urigtig, og det vilde være langt mere berettiget, om man vendte Forholdet om og sagde, at det var det Thing, der har brugt den uforholdsmæssig lange Tid til Drøftelse af Finantsloven, der har Hovedansvaret, dersom der ingen Finantslov er til Stede den 1ste April. Jeg kan ganske slutte mig til den Udtalelse fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), at man burde undgaa at komme ud i abnorme Tilstande. Det forekommer mig, at der er een aldeles sikker Maade at undgaa dette paa, og det er, at begge Rigsdagens Afdelinger enes før 1ste April om Vedtagelsen af Finantslovsforslaget. Derimod kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem i, at Affattelsen af en midlertidig Bevillingslov først faar egentlig praktisk Betydning, naar den strækkes ud over et saa langt Tidsrum som det hele Finantsaar. Det forekommer mig, at det faar praktisk Betydning voxende i samme Forhold som den midlertidige Bevillingslov vedvarer, og vi have jo set, at disse midlertidige Bevillingslove have været gjældende for meget længere Tid end blot for en enkelt Maaned. Jeg skal særlig minde om, at den Gang den midlertidige Finantslov uden særlig Tidsbegrænsning blev vedtaget i 1881, var det den 30te Juni, og da havde de midlertidige Bevillingslove allerede været styrende i 3 Maaned, og den midlertidige Bevilling vilde utvivlsomt være bleven strakt langt videre endnu, selv om den ikke var bleven vedtagen uden Tidsbegrænsning, men havde faaet en bestemt Tidsbegrænsning. Ganske vist, naar de midlertidige Bevillingslove blive endelig dækkede ved en Finantslov, faar det Mindre at betyde, hvorledes de ere affattede, men det er ingenlunde uden Betydning, thi der er Meget, der er forsomt i de forløbne 3—4 Maaned, før Finantsloven kommer, som ikke kan gjenoprettes derved, at den endelige Finantslov bliver vedtaget. Men netop denne Forudsætning om Dækning gennem en endelig Finantslov er jo bristet to Gange, og kan det ærede Medlem garantere, at ikke det Samme vil kunne gentage sig i Fremtiden? Naar man fra flere Sider, baade tidligere og nu, har bebrejdet den nuværende Regjering, at den foreslog en midlertidig Finantslov uden Tidsbegrænsning — den, som blev Lov den 30te Juni 1881 — da maa det for det Første erindres, at begge Rigsdagens Afdelinger ere medskyldige med Regjeringen i denne Feil. Men det maa jo ogsaa erindres, at det jo ingenlunde er det første Aar, hvor der ikke har været givet Dækning for den

midlertidige Bevillingslov. Det Samme var jo Tilfældet for Finantsaaret 1877—78. Og hvem var det den Gang, der foranledigede, at der ikke blev gjort noget alvorligt Forsøg paa at staffe Dækning til Veie? Det var dette Thing, som ganske rolig lod Finantsloven for 1877—78 ligge fra Efteraaret indtil Finantsaarets Udgang uden saa meget som en Gang at afgive en Betænkning over Finantsloven. Jeg tror, at det Rigtige vilde være, at man søgte at finde en Form for de midlertidige Bevillingslove, naar der overhovedet er Anledning til at bruge dem, som tilsteder Regjeringen, og en hvilken som helst Regjering, at fortsætte Statsstyrelsen uden væsentligt Tab for Statskassen, Tab derved, at den regelmæssige Finantslov ikke er kommen til Stede i rette Tid. Og jeg tror, at det noksom fremgaar af mine Udtalelser bl. A. ogsaa om det Mæglingsforslag, der er fremkommet fra to ærede Herrer her i Salen, at jeg ingenlunde har fremstillet Regjeringens forslag at prændre ou laisser, og at jeg er villig til at modtage og til at medvirke til, at der kan komme en midlertidig Bevillingslov til Stede i en baade forstaaelig og brugbar Form.

Solstein: Til den høitærede Confellspræsident vil jeg sige, at jeg ikke opfatter Forholdet, som om der her var en staaende midlertidig Lov, men jeg opfatter Forholdet, som om der er en bestemt grundlovmæssig Hjemmel for en bestemt Form, men kun for en eneste Form. Sagen er jo den, at enhver midlertidig Bevillingslov kræver særlig Hjemmel mere end et andet Lovforslag. Den ligger formelt udenfor Grundlovens Bud, og altsaa maa et af to blive Tilfældet, enten maa den vedtages i Henhold til en Forandring i Grundlovens Bestemmelser eller som Tillæg dertil, eller — og det har Praxis saktioneret — den maa komme til Veie som Resultatet af en fælles Forstaaelse af Grundlovens Mening. Naturligvis er den lovgivende Magt til en given Tid berettiget til at fortolke Grundlovens Mening. Jeg siger, at hele den lovgivende Magt, alle dens tre Faktorer, maa i Følge Sagens Natur være berettiget til at give en authentisk Fortolkning af Grundlovens Mening uden dertil at bruge Formen for en Grundlovsforandring. Jeg mener ikke dermed, at alle tre Faktorer kunne give et virkeligt Tillæg til eller gjøre en virkelig Forandring i Grundloven, men de maa være berettigede til authentisk at fortolke Grundloven, det tror jeg, Enhver maa indrømme, det følger af almindelig sund Fornuft, men det maa der ogsaa til. De